

half godsdienstige, half wereldlijke feest opluisteren ; maar hetgeen bovenal de bewondering der menigte opwekte, waren de reusachtige, met bonte kleederen opgesmukte beelden, in den stoet rondgevoerd. Ieder stad wedijverde om de grootste reuzen te vertoonen. Onder die gevaarten, welke men de *juweelen* van den ommeegang noemde, trof men walvisschen, kemels, meerminnen, en andere soortgelijke dieren aan. Wat de eene stad voortbracht werd weldra door de naburige gemeenten nagebootst. In 1540, bijvoorbeeld, kreeg onze regeering vanwege de magistraat van Rupelmonde in leening, om er eens tijdens de Kermisfeesten mede te pronken, twee overgrootte kemels en een eenhoorn. Het volgende jaar hadden de burgers van Dendermonde reeds drie kemels en een olifant voor eigen rekening doen vervaardigen, die jaarlijks in den ommeegang rondgedragen werden. (Nota : Stadsrek. 1540 en 1541).

Er bestaat voor ons geen twijfel, of het Ros Beiaard werd hier op gelijke wijze ingevoerd, en zal zich van dien tijd af tot op onze dagen, benevens de andere reuzenvertooningen, hebben voortgezet. Sedert het jaar 1464 vinden wij het jaarlijks onder de andere juweelen der processie, in de stadsrekeningen vermeld „.

F. V. Es.

Zanten. - Twee Gentsche Legendes.

II/6 In de schriften van mijn grootvader Steyaert, vond ik deze twee legendes over Gentsche bruggen.

I. DE KERNMELKBRUG.

Tot aan den Franschentijd (1794) zag men elken middernacht bij de brug aan den Steendam bij St. Jacobs, een schim of spook verschijnen. Juist op klokslag twaalf, rees het op uit de Otto-gracht, plaatste zich te midden van de brug en riep met heldere stem, tot driemaal toe : " Kernmelk, Kernmelk, Kernmelk. Ik heb mijn arme ziel vergeten ; want ik heb meer water dan melk gemeten „. En toen verdween het spook tot den volgenden nacht.

Men zegt dat het de geest was van eene boerin, welke evenals vele andere melkmeisjes, langen tijd hare melk met te veel water had gemengd en voor goede waar had verkocht. Eindelijk erkende zij dien onrechtvaardigen handel en haar ontwaakte geweten, riep haar gedurig toe : " Doe boete voor dit kwaad of gij zijt het helsche vuur schuldig ! „ De boerin, welke het gestolen goed niet wilde of niet kon weergeven, verviel tot wanhoop en wel zoo, dat zij in een aanval van razernij, over deze brug in het water sprong en ellendig verdronk.

Haar lijk werd opgevischt, maar haar geest zweefde nog geruimen tijd op de aarde, om te verkondigen hoe onrechtvaardig

zij haar kleinen handel had gedreven. De goede lieden, die hare watermelk hadden gekocht en dus slachtoffer dezer oneerlijkheid waren geweest, vergaven haar uit ganscher hart en baden zelfs dat God haar het ook geliefde te vergeven. Het blijkt dat hun gebed eindelijk verhoord werd, van toen af is de ziel niet meer weergekomen, dus mag men verhoplen, dat ze de eeuwige rust geniet. Men gaf dan den naam van Kernmelkbrug aan de brug, waar de geest zoolang verschenen is.

II. DE HALSBREKERSBRUG.

Deze brug, welke bij H. Kerstkerk over de oude Moere aan het Meerhem lag, draagt, volgens de verzekering van de schrijvers dien naam om den slechten toestand, waarin zij verkeerde ; men kon er moeilijk over zonder zich " den hals te breken „. Nochtans wordt van vader tot kind, sedert eeuwen verteld, dat in vroegere tijden, toen op Kerstdag de middernacht-mis nog plaatsgreep, de menschen, die wenschten ze bij te wonen, om zich niet te overslapen, zich met eenig huiselijk vermaak bezig bielden.

Het gebeurde dat eenige jongelingen, daartoe te vroeg van huis gekomen, verkozen den tijd te slijten in de herberg " het Wanneken „ en daar menig glaasje bier dronken. Het gesprek viel op den wonderen nacht en een der gezellen verzekerde gehoord te hebben, dat op klokslag twaalf, het water overal in wijn veranderde.

Een der gezellen, die reeds diep in de kan gekeken had, riep : " Gij liegt ! „ De verteller antwoordde dat hij zulks vernomen had van verschillende menschen, maar er nooit zelf van geproefd had. " Daar wil ik van proeven „ sprak de drinkebroer. Inderdaad, op klokslag twaalf uur, verliet hij de herberg, wilde over de brug om aan de watertrap wat water te scheppen en te proeven ; doch nauwelijks had hij, onder het uitbraken van eenige spotwoorden en eeden, de eerste stappen gedaan of hij sukkelde, viel plotseling neer, en gaf geen teeken van leven meer. Zij die hem gevolgd waren, snelden toe, tilden hem op, maar bevonden, eilaas, dat hij door den val zijn hals gebroken had. Om dit droevig voorval te vereeuwigen gaf men deze brug sedertdien den naam van Halsbrekersbrug.

G. CELIS, pr.
